

carly phillips

*slaptos
fantazijos*



Įvairių knygų

Knygute.lt

Carly Phillips

SLAPTOS FANTAZIJOS

Romanas

Versta iš: Carly Phillips, Secret Fantasy,
Harlequin Books, 2009

© Karen Drogin, 2001

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Margarita Railienė, vertimas iš anglų kalbos,
2010

© Živilė Adomaitytė, knygos dizainas, 2010

© Ghislain & Marie David de Lossy, Photographer's
Choice,

Getty Images, Flash Press Media, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2011

© Knygute.lt, elektroninė versija, 2012

PROLOGAS

Merilė Šefer-Veston pervertė ant savo darbo stalo ką tik sudėtus dokumentus. Paėmė į rankas segtuvą, kuriame buvo surinkta išsami informacija apie Džuljetą Stenton: pomėgiai, ko ji nekenčia, suknelės ir netgi batelių dydis. Viskas, ką reikia žinoti, kad būtų įmanoma išpildyti moters svajonę. Džuljeta Stenton, dar žinoma kaip Pabėgusi nuotaka, buvo nepageidaujama persona visuomenėje dėl skandalingai nutrauktų vedybų ir garsaus tėtušio senatoriaus reputacijos. Dabar ji bendrovės „Fantazijos“ klientė.

Merilė perskaitė pirmąjį klausimą, kurį užduodavo visiems klientams ir kurį mokėjo atmintinai. „Kokia jūsų fantazija?“

Atsakymai visada būdavo migloti. Ne kitaip atsakė ir Džuljeta Stenton: „Patirti malonumą iš ypatingo vyro, kuris tau nori įtikti ir pildo kiekvieną užgaidą. Jaustis geidžiamai, būti jo visatos centru ir pamiršti žlugusių sužadėtuvių skausmą.“

Štai kuo vertėsi bendrovė „Fantazijos“. Kaip tik tam Merilė ir įkūrė keturias prabangias po-

ilsiavietes saloje - kad įgyvendintų žmonių svajones, norus ir troškimus. Ji visada stengdavosi žengti vieną žingsnelį toliau, kad jos svečių istorijos baigtųsi laimingiau nei jos pačios. Todėl neketino apsiriboti tik tuo, ko trokšta pati Džuljeta.

Beldimas į duris nutraukė minčių giją. Ji pakilo, prisiminusi dešimtos valandos susitikimą.

- Užeikite.

Durys atsidarė ir į kambarį įžengė aukštas įspūdingas vyras.

- Ponas Hjustonas?

Jam linktelėjus, Merilė pamojo užėiti.

- Aš esu Merilė Šefer-Veston. Sveiki atvykę į „Slaptąją fantaziją“. Tikiuosi, skrydis buvo sėkmingas?

Jis klestelėjo ant kėdės priešais jos darbo stalą.

- Puikus. Prašau vadinti mane Dugu. - Jis apdovanojo ją žavinga šypsena, kuri, be abejo, ne, it balzamas stebuklingai veikė visas į nuotakas tinkamas jaunesnes moteris.

Merilė atsirėmė rankomis į stalą ir be įžangų prabilo apie reikalus.

- Tikriausiai turite fantaziją, kurią norėtumėte įgyvendinti?

- Ar ne visi to pageidauja?

- Įkūrusi šį verslą supratau, kad tikrai visi.

Jis nusijuokė, bet nebuvo linkęs atvirauti.

- Ar norėtumėte apsižvalgyti po salą prieš atskleisdamas savo fantaziją?

Jis papurtė galvą ir neramiai pasimuistė.

- Aš laikraščio „Chicago Tribune“ korespondentas.

Merilė su nuostaba pažvelgė jam į akis. Jis atrodė nuoširdžiai sumišęs.

- Tęskite.

Vyras atsikrenkštė.

- Mano santykiai nesusiklostė. Draugavau su moterimi dvejus metus, bet dar nebuvo pribrėdęs įsipareigoti. Nors jai to ir nesakiau. - Jis ranka persibraukė juodus plaukus. - Kurį laiką maniau, kad viskas einasi neblogai, bet išorė gali būti apgaulinga.

- O santykiai gali būti keblūs ir kartais nema-lonūs.

- Jūs suprantate mane.

Ji linktelėjo. Suprato geriau, nei jis manė. Merilė žvilgtelėjo į savo auksinį žiedelį su rubiniais ant dešinės rankos didžiojo piršto - meilės, kuri truko taip trumpai, simbolį. Meilės, kurios ji neteko Vietnamo kare. Jos gyvenimas

nesusiklostė taip, kaip tikėjosi. O kieno gi susiklostė? Viskas likimo rankose.

- O kaip jūsų netolima praeitis susijusi su dabartiniu troškimu? - pasmalsavo Merilė.

- Mudu su buvusiąja drauge dalijomės ir darbas, ir malonumas. Mums buvo smagu, o kadangi ji buvo glaudžiai susijusi su tam tikrais socialiniais sluoksniais, aš pasitikėjau jos teikiama informacija. - Jis papurtė galvą. Veidą apniaukė nusivylimas.

- Spėju, draugė pasirodė esanti nepatikima?

- Iš pradžių buvo patikima, kol kartą tiesiai šviesiai paklausė, kada ją vesiu. Aš buvau nepasiruošęs. Atsakymas jos lyg ir nesutrikdė, bent man taip pasirodė. Vis dėlto ji nusprendė, kad aš ja pasinaudojau, ir suteikė informacijos, kurios, kai išspausdinau straipsnį, negalėjau patvirtinti. - Jis sarkastiškai išsiviepė. - Tipiška paniekintos moters reakcija.

- O kaip jūs? Turiu galvoje, ar ja naudojotės?

Jis nutilo gromuliuodamas klausimą. Nepuolė neigti ir Merilė susidarė įspūdį, kad šis vyras vertina tiesą taip pat kaip ir ji.

Dugas atsiduso.

- Anksčiau būčiau sakęs „ne“. Bet, žvelgdamas į praeitį, manau, kad asmeninių ir darbo

santykių priešprieša teikė mūsų ryšiui jaudulio. Ji pristatė mane tam tikriems socialiniams sluoksniams ir supažindino su žmonėmis, su kuriais aš pageidavau susitikti.

Pamaloninta jo sąžiningumo, Merilė pritariai linktelėjo.

- Ir štai jūs čia. Sakykite, kokia yra jūsų fantazija?

Jis palinko į priekį.

- Atsiteisti už tai, ką padariau. Kad galėčiau vėl žiūrėti sau į akis. - Dugas sunkiai atsiduso.

- Turiu įsitikinti, kad sugebu atsižvelgti pirmiausia į moters norus.

- Tad prašote manęs...

- Suporuoti su Džuljeta Stenton, Čikagos Pabėgusia nuotaka. Žinau, kad ji yra čia.

Merilė prisimerkė.

- Iš kur sužinojote? - Jeigu jam pavyktų sumedžioti Džuljetą ir išpešti tai, ko nežino kiti, tiek Merilei, tiek Džuljetai Stenton viešumas sukeltų daugybę rūpesčių.

- Pasakė vienas žmogus, kuris manė, kad man reikia tai žinoti. Matote, tas straipsnis, kurį minėjau, susijęs su Džuljetos Stenton sužadėtiniu. Negaliu atsikratyti minties, kad ji pabėgo nuo altoriaus neatsitiktinai. Gandai

pavertė šią moterį pajuokos objektu, radijo stotys skelbia konkursus, skatindamos žmones spėlioti, kodėl ji paspruko. Tačiau vidinis balsas man kužda, kad ta moteris buvo įskaudinta, ir tai padariau aš. Noriu padėti jai išsigydyti žaizdas.

- O kaipgi jūsų žurnalistiniai instinktai? Iš kur man žinoti, kad nepaviešinsite šios istorijos kaip kiti reporteriai? Galbūt pasinaudosite informacija, vos tik ji pateks į jūsų rankas? - Nuo jo nuoširdaus atsakymo priklausė Merilės verslas ir Džuljetos savijauta. Merilė grėžė jį žvilgsniu, kad niekas nepraslystų pro akis. Ji pastebėjo, kaip sutrūkčiojo jo žandikaulis ir akyse blykstelėjo kaltės jausmas. Vis dėlto jis nenusuko akių į šalį.

Dugas truktelėjo pečiais.

- Jūs to ir negalite žinoti. Visiškai įmanoma, kad vyras, su kuriuo suvesite Džuljetą į porą, išgaus tą pačią informaciją, nesvarbu, jis bus žurnalistas ar ne.

Merilė linktelėjo. Jo tiesa. Bet kas galėtų išsiaiškinti, kodėl Džuljeta pabėgo nuo altoriaus, ir paviešinti tai dėl pinigų ar asmeninės naudos. Džuljeta, senatoriaus duktė ir Pabėgusi nuotaka, turėjo tai įsisąmoninti, prieš atskleidama savo fantazijas. Tačiau ji nenurodė jokių

apribojimų ir neįvardijo, koks vyras turėtų tenkinti jos poreikius. Merilė palenkusi galvą laukė, ką dar pasakys Dugas.

Jis jos nenuvylė.

- Klausykite, kalbėjau nuoširdžiai. Duodu žodį - nesiruošiu jos skaudinti. Tik tiek galiu pažadėti.

Merilė pritariamai linktelėjo.

- Pasakykite man štai ką, Dugai. Ar tikite laiminga istorijos pabaiga? - Merilei reikėjo sužinoti daugiau apie Dugo Hjustono charakterį ir ketinimus, prieš suvedant jį į porą.

Dugas suraukė antakius, žandikauliai įsitempė. Iš krūtinės išsiveržė gilus atodūsis.

- Taip, ponija, tikiu. Šiomet mano tėvai švęs keturiasdešimties vedybinio gyvenimo metų sukaktį.

- Puiku, bet jūs neatsakėte tiesiai. Nesistebiu, juk esate žurnalistas. Ar tikite, kad būtent jūsų laukia laiminga pabaiga?

- Taip, tikiu, jei pavyks rasti tinkamą moterį, kuri mane pakęs, - sakydamas šiuos žodžius jis nukreipė į šalį savo melsvų akių. Patenkintas, kad pasakė tai, ką norėjo, Dugas atsiėjo. - Nebegaišinsiu jūsų, bet džiaugčiausi, jei apsvarstytumėte mano pageidavimą ir pra-

neštumėte.

- Taip ir padarysiu. - Merilė pakilo ir atsi-sveikindama paspaudė Dugui ranką. Jis išėjo uždarydamas paskui save duris.

Merilė susinėrė rankas ir, parimusi ant Džul-jetos Stenton segtuvo, nugrimzdo į apmąsty-mus. Ji jau ilgokai sukosi šiame versle ir priim-davo sprendimus remdamasi patirtimi, nuojau-ta ir tikėjimu. Dugas Hjustonas rizikavo, at-skleisdamas visas kortas. Ji galėjo atmesti jo prašymą. Arba pasikliauti likimu.

Džuljeta troško išsigydyti sielos žaizdas. Du-gas - atpirkti savo klaidas. Jeigu Merilė paten-kintų jo prašymą, o Džuljeta šio vyro dėka pa-sijustų mylima ir ypatinga, Dugas suprastų esąs žmogus, ne vien žurnalistas. Jis suvoktų, kad žmonės svarbesni už karjerą.

O už viską svarbesnė - meilė.

1

- Pasitaisyk sijoną. Užsilenkęs kraštelis.

Džuljeta Stenton atsiduso ir papurtė trumpu-čio džinsinio sijonėlio raukinukus. Šį drabužėlį ji pasiskolino iš sesers, kuri buvo kur kas drą-sesnė ir platesnių pažiūrų. Dar pasitaisė nuo

peties nuslydusią laisvoką palaidinę.

- Tikra beprotybė. - Ji užtraukė lagamino užtrauktuką ir atsigręžė į dvynę seserį Džilijaną. - Sakyk pagaliau, kodėl išleidai taip sunkiai uždirbtas santaupas, kad galėčiau vykti atostogų? - Džuljeta nuoširdžiai mylėjo seserį, bet nenorėjo, jog ši nerimautų ir tūpčiotų aplink vien todėl, kad jai dabar sunkus metas.

Džuljeta įkišo lagamino kortelę į šoninį skyrelį. Dėliodama daiktus ji be perstojo bambėjo, neleisdama Džilijanai įsiterpti.

- Vertinu tavo pastangas, bet nenoriu atostogų. Man jų nereikia. Tenoriu, kad gyvenimas grįžtų į senas vėžes.

Džilijana nusijuokė.

- Būtent. Tau reikia gyventi toliau, štai kodėl vyksti į kelionę. - Ji įsisprendė, suraukšlėdama kremines kostiumo kelnes, kurias buvo pasiskolinusi iš Džuljetos. Dvynės tyčia apsikeitė drabužiais. Tai buvo kruopščiai apgalvoto plano dalis, kad Džuljeta galėtų pasprukti nuo reporterių ir nepastebėta nusigauti į oro uostą.

Džuljeta nekentė apgavysčių, tačiau suvokė, kad apsimesti seserimi būtina. Ji sviedė irzlų žvilgsnį į Džilijaną.

- Vykstu į šią kelionę, nes tu viskuo pasirūpi-

nai ir suplanavai, – kiek atlyžusi tarstelėjo.

– Turi pripažinti, kad tai neblogas išsigelbėjimas nuo bulvarinės spaudos ir paskalų malūno.

Aišku, sesuo buvo teisi. Džuljetai beliko stipriai ją apkabinti.

– Ir aš tave myliu, – emociškai tarė Džilijana.

Džuljeta žinojo tai. Jei ne tvirta sesers dvyinės pagalba, nebūtų ištvėrusi pastarųjų sunkių savaičių. Nuo tos dienos, kai ji kaip strėlė iššovė iš bažnyčios, reporteriai negailestingai tykojo tiek prie jos namų, tiek ir prie Džilijanos buto, vildamiesi nusitverti sensacingų naujienų apie Pabėgusią nuotaką. Tačiau niekas, išskyrus seserį ir jaunikį, nežinojo, kodėl Džuljeta atšaukė vestuves.

Niekas ir nesužinos. Bent kol ji sugalvos būdą, kaip apsaugoti tėvą ir leisti jam pasitraukti iš senato nesuteršta reputacija. Tuomet jau spauda galėtų pliekti Stiuartą Barnesą ir jo neaiškius reikalus.

– Ar turi kokių žinių iš to parazito? – Džilijana pasiėmė pagalvėlę ir atsisėdo.

Džuljeta papurtė galvą. Gerklę gniaužė emocijų gumulas. Nors ji niekada nesakė esanti įsimylėjusi Stiuartą, būdama su juo jautėsi pa-

togiai ir saugiai. Pernelyg patogiai, turėjo pripažinti.

Dabar, jau po laiko, ji perprato susižadėjimo priežastis. Dvejopas ir paprastas. Džuljeta dievino motiną ir tėvą, idealizavo jų dviejų santykius. Jie buvo nuostabūs tėvai, sugebėję išsaugoti šeimą, nors ir neturėjo jokio privatumo. Džuljeta norėjo patogių vedybų ir tvirtos šeimos, kaip jos tėvų. Ji tikėjo, kad galės puoselėti šias vertybes su vaikystės draugu Stiuartu, kurį manė gerai pažįstanti.

Buvo ir dar viena priežastis susižadėti – Džuljetai nesinorėjo to pripažinti netgi sau. Nors nei mama, nei tėtis neprašė aukotis, ji buvo linkusi eiti pramintu keliu. Gal dėl to, kad Džilijanai teko nenuoramos vaiko vaidmuo, Džuljeta, keliomis minutėmis vyresnė už seserį, visada elgėsi kaip gera mergaitė. Tad kai jos ėmė siekti Stiuartas, nė nesuabejojo jo ketinimais. Džuljetą jau buvo įskaudinęs vienas vyras, kuriam labiau rūpėjo tėvo vardas ir ryšiai nei ji pati. Stiuartas buvo jos gyvenimo, kuris rodėsi saugus, dalis. Stiuartu pasitikėjo ir tėvai, jiems jis patiko, jie džiaugsmingai tvirtino „žinoję, kad Džuljeta ir Stiuartas nuo pat pradžių buvo skirti vienas kitam“....